

۲۱۳- ای یاران روحانی

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۲۱۳- ای یاران روحانی

ای یاران روحانی، حضرت کبریا در قرآن عظیم دنیا را تشبیه بسراب بقیع فرموده‌اند و نفوس بشریه را مانند تشنه آب. انسان تشنه لب سراب را آب انگارد و بکمال سرعت در بیان بتازد و عاقبت خائب و خاسر شود و از تشنگی هلاک گردد. همچنین طالب دنیا بجان جويا و شب و روز ساعی و پویا بلکه بجهت اکتساب زخارف فانیه درندگی نماید و مانند گرگان تیز چنگی بیازماید بیچارگان بیازارد و مظلومان زجر و اذیت نماید و عاقبت سودی نبیند بلکه زیان اندر زیانست و خسران اندر خسران و شدت عذاب نیران و مؤاخذ در محکمه کبرای رحمان... پروردگار عالمیان انسان را چشم بینا و گوش شنوا عنایت کرده و قلب آگاه آفریده تا از فناء عالم عبرت گیرد و مانند مرغان چمن بچند دانه ئی قناعت نماید و بر شاخسار بابدع نعمات بتقدیس و تسبیح ربّ الایات مشغول گردد اینست سزاوار انسان اینست سبب عزّت ابدیه اهل عرفان. زیرا در این جهان هر کاری عاقبتش خسران است مگر عبودیت درگاه حضرت رحمان و هر عملی زیان اندر زیانست مگر خدمت آستان جمال یزدان. طوبی از برای نفوسیکه از نفس و هوی بیزار شدند و از ظلمات این دار تنگ و تاریک نجات یافتند و انوار الهی مشاهده نمودند و باسرار ربّانی پی بردند آن نفوس مانند ستاره روشن از افق امکان درخشنده و تابانند. ملاحظه نمائید که اولیای اطهار مطالع انوار و مشارق اسرار چگونه از افق عزّت ابدیه در قرون و اعصار ظاهر و آشکارند و کسانیکه ظلم و طغیان نمودند و ره عصیان پیوندند و از شراب غرور مخمور گشتند بجه ظلماتی گرفتارند آن فی هذا لعبرة لاولی الابصار.

ORIGINAL

AUDIO